ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi 30 Aralık 1963 Sayı 39

Diyorsunuz ki baskı yönetimi ve gericilik düşüncesi bir daha yer bulamıyacaktır. Ben de o düşüncedeyim. Bunu sizin gibi gençlerden işitmek övünç verir. Gerçekten yurtta baskı ve gerilik düşüncelerinin yeri kalmamıştır.

K. ATATÜRK

Gerçeğe Kilit

Kasım AVCI

Gerçekler örtülü, kilitli bizde. Açık rejimde olduğumuzu savunmamıza rağmen bu böyle. Hangi güçlü gerçeğin örtüsünü kaldıracak, kilidini kıracak bilmem. Asırlardır geri kalmış, kalkınamamışız bu yüzden. Yetmez mi çektiğimiz? Gerçeklere kilit vurmaktan utanmalıyız. Kusurlarımızı örttükçe kusurlu olmaktan kurtulamıyacağız.

"Gerçekleri konuşmaktan korkmayınız" demekte Atam. Kime duyuracağız konuşunca, kime okutacağız yazınca? Söyleneni dinliyen, yazılanı okuyan mı var? Konuşulanı duyan, söyleneni dinliyen olsa, çoktan kurtulurduk aynıyı dokumaktan, aynı kusuru işlemekten. Yazılan gerçekler üzerine eğilince pislik kalmazdı ortada. Nerde?

Bizim gerçeklerimiz dilsiz, kimsesiz. Söyliyemez. Dillenmeye kalksa haddini bildirirler. Adını lekelerler, dokuz köyden kovarlar. Gerçeklerimizin elinden tutan olmadığından çıplaklık gezmektedir. Herkesin gözüne batmakta, cümlemizin huzurunu kaçırmaktadır. Gerçekleri yazan kalemler kırılmak, söndürülmek istenmektedir. Özgürlük var, hangi asırdayız demeyin. İnanmazsanız bir deneyin, deneyin de görün.

Gerçekler bizde "Sarı çizmeli Mehmet ağa" ya benzemektedir. Kime yazıldığı, kime seslenildiği belli olmayacak. Kim arandığı bilinmiyecek, bulunan da tanınmıyacak. "Aradığını bilmeyen, bulduğunu anlıyamaz" sözü de bütün çıplaklığıyla ortada. "Gerçeğe kilit" diye yazdım. Hangi gerçeğe kilit vurulduğunu yazabiliyor muyum? Yazamam. Yazsam da yayınlatamam. Bir gerçeği yazmıştım "Cumhuriyet"e basmadı. "Varlık" da "İzin verin basmayalım" dedi!. "Çaltı" ya da yazsam basmazsınız. Kişisel bir dert dersiniz. Biz tek tek birer kişi değil miyiz? Beni çiğneyen, yarın seni çiğnemez mi? "Beni sokmayan yılan bin yaşasın" diyebilir miyiz? Yılana kurtarıcı olarak sarılabilir miyiz? Yayınlatsam gerçeği ne kazanacaktım? Bir koca hiç. Tekzip bir yalan değirmenidir bizde. Bundandır belki de "Cumhuriyet" in, "Varlık" ın tasası. Arı gerçekleri yalanlarlar. Ayıpları ortaya çıksın, pislikleri koksun istemezler de ondan.

Bir Alman atasözü: "Gerçekler çıplak gezmeyi sever" demektedir. Ne hür, özgür demek ki. Bizde

(Devamı 4 de)

1964 Yılına Girerken

Behzat AY

Düşünüyorum: 1964 yılında acaba yeni hamleler olacak mı? Yoksa 27 Mayısın getirdikleri şeyler üzerine biraz daha mı sünger çekeceğiz? Konuşulan konuları biraz daha mı sakıncalı yapacağız? Biraz daha mı az özgür olacağız? Biraz daha çok mu mukaddesat söylevcilikleri yapacağız? Ne olacak? Yeni bir yılın eşiğinde bunları düşünmeden edemiyoruz.

Gene ticaret ticarettir, arkada kalanın canı çıksın, kim önce un öğütmeğe gelirse sıra onundur, el çabukluğu göz açıklığı, önce kendini düşün, bana dokunmayan bin yıl yaşasın, bana ne, nemelâzım, dertsiz başını belâya sokma... gibi sözler değerini, yani bu ortamda değerini yitirmiyecek ler midir acaba? Bu sözlerin değersiz olduklarını biliyorum fakat bizim ortamda, ve bizim gibi olan ülkelerde değeri oluyor. Tabii bu değer eksi (—) değer. Sıfırın altındaki değer.

Şöyle düşünüyorum da, bu gidişle, eğer bir mucize gibi bir şey olmazsa değişen çok şeyler olmayacak. Hele şu günlerin gidişi muhafaza edilirse değişen hiçbir şey olmayacak.

Ne yapmalı?

Yılbaşı geceleri eğlenenler, birazcıkta, belki de bir saat kadar, ne yapmalı diye düşünsünler. Evet, yılbaşı gecesi eğlenenlerin çoğu ensesi kalınlar. Bu ensesi kalınlar böyle şeyler düşünmezler. Bu gidişin böylece devam etmesini isterler. Fakat, eğlenenlerin bir kısası da bizim gibi olanlardır. Ben bizim gibi olanlara diyorum. Bizimkilere söylüyorum. Eğlenmeleri belki hakları. Fakat eğlenirken neler yapmalıyız diye de düşünsünler. Düşünsünler ki, kendilerini ancak kendileri düşünecekler. Başka birisi bizi düşünmiyecek. Biz, bizi düşüneceğiz.

Bu borç denizinde boğulmaktan nasıl kurtulacağız? diye sorsun bizimkiler. Yiyeceğini, giyeceğini kısarak mı? Hayır. Bu yaşanası dünyada yiyecek, giyecek kısılmaz. Hattâ eğlenmek de hakkımız. Ama nasıl kurtuluruz? Dertlerimizi söyliyerek... Direnerek. Ama dilenmiyerek. Dilenmek ayıptır! Menfaat, yardım, çıkar dilenerek yaşamak utanç vericidir. Biz dilenerek değil, direnerek yaşarsak, bu toplum içindeki haklarımıza kavuşuruz. Bizler de insanca yaşarız. Yiyeceğimizden, giyeceğimizden, eğlencemizden kısmadan insanca yaşamak varken; neden birçok haklarımızdan vazgeçelim? Neden el etek öpelim? Kimseden bize acınmalarını beklemiyeceğiz. Fakat, toplum içindeki haklarımız şunlar şunlar diye sıralayabilceğiz. Emeğimiz şu, almamız gerekende şu diyeceğiz. Beşyüz lira aylık alan bir memur kadar vergi vermiyen çok gelirlileri göstereceğiz!

Namuslu davranmak en iyi siyasettir. —Cervantes

BALABAN ANLATIYOR

KONUŞAN : Mahmut KADİROĞLU

M.K— Size (köylü ressam) demelerini nasıl karşılıyorsunuz?

Balaban- Sanatçının köylüsü kentlisi olmaz. Açıklayım: Yanılmıyorsam Türkiyede 1940 1950 yılları arasında köy sorunlarını kaleme alan şairler hikâyeciler ve romancılar çıktı. Bu sanatçıların bir kısmı köyden geliyordu. Ama köy Enstitülerinde okudukları için, eleştirmenler onlara köylü şair, köylü hikâyeci, (köylü romancı) demediler. Acaba köy konularını (yani bunlar benim yaşantılarımdır) resime aldığım için mi bana köylü ressam dediler. Hayır. Köyde yaşadığım için de değil. Sadece okul sıralarında oturupta okuyamadığımdan gelir bu ad. Okul sıralarında okuyamadım. Diplomamda yok akademiden, fakat ben kendi kendime (şöyle okudum böyle yazdım) diye söylemedim kimselere. 10 yıl içinde üç defa resim sergisi açtım. Bu bir raslantı değil. Bu bir kültür işidir. Güçlü yapıtlar yapmak sadece üstün bir kabiliyetle olmaz. Mutlaka kabiliyete kültür ve en ileri bir dünya görüşü karışmalıdır. önceleri, köylü r e s s a m ünleyişini bana öbür kabiliyetli köy çocuklarına örnek olsun diye yakıştırdılar. Bu, köylü ressam ünleyişi kötü bir ses değil. Ama ben, sadece köylülerin örneği değilim. Köylerin derdi benim derdim. Benim boyalarımla bu dertler resim oluyor. Örnek mak bir süre için eyi. Fakat sanatçının amacı bu değil. Güçlü olmak, kalıcı yapıtlar bırakmak insan oğluna. Sanatçının köylüsü kentlisi olmaz. Sanatçı sadece sanatçıdır.

M.K — Bizden ya da babadan etkisinde kaldığınız ressamlar oldu mu?

BALABAN — Bu sorunuza "Balaban" adlı kitabımın "biçimin gelişmesi" bölümünden bir kısmı aktarıyorum: "Sanatkârların çoğu, önceleri bir çok etkiler altında yapıt verir. Sonraları etkilerden sıyrılıp kendi özünü, biçimini bulur.

Bu, bende tamamen tersine oldu. Benim dünyaya gelişim çapraşık. Resim yaparken sahici bir resim görmediğimden, habire insan resmi, habire öküz resmi yaptığımdan, bir taraftan da köyüme hasret içinde, önce pür bir biçim çıktı ortaya. Getirdiğim bu düzen, bizim köylümüzün özüne, biçimine uyuyordu. Ağır - Aksak."

M K. — Bursa'nın bir köyünde oturduğunuzu sanıyorum. Resimden özge bir uğraşınız var mı? Örneğin: Çiftçilik gibi tüm zamanınızı resme verebiliyor musunuz?

BALABAN — Resimden gayrı hiçbir uğraşım yok. Resim yapmak zaten bir insan ömrüne zor sığar. 24 saatın 10 saatında mutlâka resimle uğraşırım.

Resim yapmak. bir çoklarının sandığı gibi, çoluk çocuk işi değil. Resim yapmak demek, her şeyden önce bir biçim yaratmak demek. Bu biçimi yaratmak için resimden başka hiç bir iş yapmaması gerekir ressamın. Bu kanı ile tarlalarımı satıp savdım başımdan. Beni tutsak ediyordu başka şeyle uğraşmak. Fakat köydeki yaşantılarımla görüntülerimi birbirinden ayırmıyorum hiç bir zaman.

Kardaşım Mahmut, eyi ettin ÇALTI için bu soruları sorduğuna. Yiğit bir dergide benim de tuzum bulunsun.

Öğretmen Okullarının Durumu

İsmail Gençtürk

Bugün memleketimizde öğretmen yetiştiren kurumların adedi bir hayli çoğaldı. Bu durum karşısında çok öğrenci alınıp, çok öğretmen yetiştirilmesi gerek.. Oysa hiçte böyle olmuyor. Alınan öğrenci adedi bir hayli çok olacağı yerde, çok mu çok az.. Sınava giren, öğretmen olmak arzusuyla yanan köy çocuklarının çoğu köye dönüyor. Başka yerlerde de okuma olanağı olmayan çocuklar köyde yine başlıyorlar hayvan otlatmaya.. Şu haliyle yaptığımız çok okur yazara ihtiyacımız yokmuş gibi! Okumak isteyenlere git çoban ol demekten başka birşey değil yaptığımız...

Bir yandan yetersiz öğrenci alışı bir yandan da yetersiz olan bu öğrencilerin iyi yetişmediği gerçeği.. Bu haliyle öğretmen okulları tam bir çıkmazda! Bir kere öğretmen okullarında görev alan yöneticilerin bir çoğunu tanırım, bunların bu kurumlara nasıl geldiğine bir türlü usum yatmaz. Hep düşük devir kalıntılarıdır bunlar. Öğrenci düşmanlığı, aydın, ülkü düşmanlığı bu adamların sembolüdür!.. Okuyan, ilerici öğrenciyi okuldan kovarlar. Kitaplarını elinden alırlar. Kitap yerine ders ezberlemeyi salık verirler öğrenciye. Öğrencilerin elinde gazete, dergi görünce küplere binenlerde hep bu okullardaki «Kır kafalı» yöneticilerdir. Bu tip yöneticiler elinde yetişen arkadaşlar, yarın öğretmen olacaklar, Atatürk ilkelerini anlatacaklar.. Bizde umut bağlıyacağız; aydın kuvvetler yetişiyor, çoğalıyor diye...

Öğretmen okullarında kaç kişi yurt koşullarına göre yetişiyor! Yetişmiyorsa suç Anadolu çocuğunun mu, hayır. Tüm suç yöneticilerin..

Her yıl öğretmen okullarında beş numara alamıyan, erdemli nice gençler kovuluyor. Bunun aksine olarak her türlü ahlâksızlığa sahip olanlardan beş numarayı koparanlar diploma alıyor. Böylece yüzlerce yetenekli genç boşu boşuna harcanıp gidiyor.

Atatürk öğretmenlerden Fikri Özgür, vicdanı özgür nesiller yetiştirmesini istiyordu. Oysa bugün öğretmen okullarında değil Atatürk'ün bu sözünü tutmak, O'na bile çamur atılıyor, devrimleri karalanıyor. İnsanın ağlayası geliyor, ilâç için bu okullarda özgür öğrenci arasanız bulamazsınız. Bu kurumlarda bir de Atatürk, İnönü düşmanlığı var ki inanmak zor. Örneğin, Hasanoğlan'da Menderesi karalayan, İnönü'yü öven Mehmet Aydinç gece linç ediliyordu yatakhanede, zor kurtarıldı. Kayseri'de ise Atatürk devrimlerini savunan öğrenci damgalandı. Aynı öğrenciye sen neden Atatürk'ü, İnönü'yü seviyorsun? Tonguç'u, Yücel'i seviyorsunda; bir Menderes'i bir Tevfik İleriyi sevmiyorsun diye sorular soruldu, üzerine yüründü. Evet şaşmayın bunların olduğu yer yarının geleceğini yetiştiren yer, ne var şaşılacak (!)...

İmam-Hatip Okullarının adı çıkmış, Kayseri'deki Pazar ösen öğretmen okulu, İmam-Hatip Okullarından daha da kötü! Bu okulda oruç tutmayan kınanır. Bu okulda dersliklerde namaz kılınır. Bu okulda gazoza haram denir. Bu okulda Atatürk kadına hak verdiği için tahrik olunur. Yeter olsun artık. Bunlar acı acı gerçekler.. Kurtulacaksa kurtulsun bu vatan..

Meslek sevgisi, Atatürk sevgisi, ülkücülük olmayanlar yarın öğretmen olacaklar. Eğitim Bakanlığı ilgilileri ise tam bir kış uykusunda.. Bunlar onlara göre tüm yalan.

Çıkar yol: Öğretmen okullarını iyice bir incelemek, iç bünyesini anlamak.. Ondan sonrası çözüm yolları aramaktır. Köy enstitülerini karalayanlar çıksınlar yola, öğretmen okullarını görsünler. O zaman çok yanılacaklar. Enstitülerden ne Atatürk düşmanı çıkmıştır, ne de gerici. Örneklerini görüyoruz, enstitü çıkışlıların tümüde görevlerinin başında.

(Devamı 4 de)

T.C
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğü
Şube— 17123
Sayı— 425.2(26) 015731 Ankara — 14 Aralık 1963

Oğuz Koyutürk
Çaltı Dergisi Sahibi
Samsun

İlgi: 31-10-1963 günlük dilekçeniz :

Ankara İlköğretmen Okulu öğrencilerinden Çaltı Dergisine abone olan öğrencilere, derginin verilmiyerek iade edildiği hususundaki iddianız üzerine durum Valilikçe inceletilmiştir.

Yapılan inceleme sonucunda Çaltı Dergisine Atatürk İlköretmen Okulunda abone kaydedilmiş öğrenci olmadığı, iade edilen dergilerin öğrenciler tarafından geri gönderildiği anlaşılmıştır.

Bilginizi rica ederim.

Milli Eğitim Bakanı Y
Öğ. Ok. Genel Md
Selman Erdem

ŞİİR KÖŞESİ

KOŞU

Koşmak varmak dedik yürüdük
Bütün gücümüzle tırmandık dağa
Doğanın taze ışığı gözlerimizde
Yağız atlar gibi soluk soluğa.

Durmak düşmek dediler yürüdük
Aldırmadık çıplaklığa soğuğa
Bir de baktık ki uçurumdayız
Umutlarımız asılı kaldı boşluğa.

Ahmet KÖKLÜGİLLER

Ben kötü kişi değilim

size ak ellerimi uzatıyorum
dost sıcak. ısıtamıyorum
hepinizin mutluluğunu istiyorum
anlatamıyorum

ben kötü kişi değilim
uydurdu sizi aldatanlar
ekmeğenizi, ellerinizden alanlar
size gerçeği söylüyorum

dinlemiyorsunuz
dünyanın döndüğünü bilmiyorsunuz
hep geleceklerdeyse gözüm
suç mu işliyorum

gelecek günler beni aklıyacak
sizin için sizinle uğraşıyorum
çocuklarınız anlıyacak

Zeki Sarıhan

HER HAFTA OĞUZ KOYUTÜRK

UTANÇ TAŞLARI

Toplum yaşantımızda süregiden ilişkilerimizin bir kör düğümü halinde yapımızı sararak, vatandaşın hak kavramında barındığı en sorumlu kurumlarda bile, nasıl tek yönlü işliyerek sözde araştırma diye insan onuruyla oynanan, onu küçük düşüren bir işlemin tutumuyla haklarımızı ararken, Yavuz Hırsız örneği yalancı durumuna düşürüldüğümüz acı bir olaya tanık olduk.

Keşke hiç dilekçe vermeseydik. Keşke en güvendiğimiz Milli Eğitim Bakanlığından, haklarımızı aramak için Çaltı'nın Atatürk İlköğretmen Okuluna niçin sokulmadığının nedenini sormasaydık. Böylece adı geçen Okul'un kendi sorunlarını savunan Çaltı'ya karşı takındığı geri tutumunda yalnız olduğu kanısıyla avunur, bu derece üzülmezdik. Fakat, şimdi karşımızda koskocaman bir Milli Eğitim Bakanlığı var. Sözde durumu Valilikçe araştırmış, Ama bu nasıl araştırma, bir türlü anlıyamıyoruz! Bize Çaltı'nın niçin o okula sokulmadığını, bunun nedenini bildireceği yerde, kalkmış Atatürk İlköğretmen Okulu'nun ileri düşünceye ve yeniliğe düşman yönetmeninin yanında, tek yönlü Allahlık bir araştırma ile: Hayır, siz haksızsınız! Yalancısınız! demek istiyor. Yayınladığımız bu yazıda da göreceğiniz gibi, sözde Atatürk İlköğretmen Okulunda hiç aboneli okuyucumuz yokmuş. Gerçi olmasa da ne çıkar! Biz bir çok kurumlara parasız da dergi gönderiyoruz. Demek öğrenciler onları istemiyerek söz birliği etmiş, üst üste iğnelemiş ve bize göndermiş öyle mi? Doğrusu bu araştırma ve mantık perişanlığına kargalar bile güler.

Oysa ki, Atatürk İlköğretmen Okulu yönetmeninin gerçeğe uymayan bilgileriyle devinen ve bizi haksız çıkartan, Eğitim Bakanlığının yalancılık suçlamasını asla kabul edemiyeceğiz. Elimizde kuvvetli kanıtlar var. Atatürk İlköğretmen Okulunun yönetmeni gerçeği konuşmuyor. Eğitim Bakanlığını yanıltıyor. Şimdi okuyucularımız önünde durumu bir daha açıklıyoruz: Bizim Atatürk İlköğretmen okulunda aboneli okuyucularımız vardır. Ve öğrencilerin dergileri kendiliklerinden gönderildikleri de doğru değildir. Bu durumu her an belgelerle yayınlayıp kanıtlayabiliriz, ama yapamıyoruz bunu. Öğrencilere bu gerçeklerin bir zarar getirmesini istemiyoruz.

İşte böyle... Masalımızı artık bitirelim. Hak aramakta neymiş! İlgililer, insana oturun oturduğunuz yerde diyorlar. Daha olmazsa koca koca taşlar yuvarlıyorlar. Yalancılık taşları... Utanç taşları.

KİTAPLAR:

KOCAKENT

OSMAN BOLULU

Kocakent, şimdi İstanbul Kartal Ortaokulunda öğretmenlik yapan Mehmet Başaran'ın son kitabı. Başaran şiirimize kendine özgü bir hava getiren ozanlarımızdan. Süs bitkilerine benziyen sonradan kazanılmış hayallerini yazmıyor Başaran. Yaşadığı, acısını çektiği toprakların düşlerini sanatlı olarak diyor bütün şiirlerinde.

Kocakent, İstanbulun göbeğine, kara taşa düşen buğday tanesi gibi düşen, ayrıksı yaşamlar içinde kalan bir köylü çocuğunun görüş ve duyuşlarıyla örülmüş destanımsı bir şiir kitabı. İstanbula varmış Başaran, ışık tarlasını görmüş. Karanlıklar gömülen köyün çocuğu, bu ekini bizim köylere de ekmeli diye derin bir özlemle başlıyor şiirine. Ama koca kentin caddelerinde, ırmak da kum örneği yitmelerden yakınıyor arada bir. Kent onun usuna göre değil.

Beni buraya atan
Bir hayın rüzgar

diyor.

Kente her şeyiyle uzak. Geldiği karanlık köylerin sızını atamıyor içinden. Kent başağı güzellerin buğdayını tatmak sevdasında değil. Yeni doğmuş sıpalar kadar güzel kent kızları, onu köyün sızından sökemiyor. İşte bunun için tüm ozan kalıyor Başaran.

Ama genede kent onda bir şaşkınlık yaratıyor. Köylüsü Çobura rastlamak, köyün buruk kokusunu veriyor ozana. Anadolu, Trakya tömü İstanbula akıyor. Gökyüzünden başka her şeyi yadsıdır kentin. Otomobillerin sürüklediği ölüm tufanı, şaşkına çeviriyor köylü ozanı.

Kent çarpması bendeki.

diyor.

Geldiği çağın yaşamını süren gecekondulara kayıyor sonra. Gecekonduların içindeki sıkıntılı yaşama vuran plajların ve barların gölgesi, yüreğine burgular gibi saplanıyor. Eğlenen devleren türküsünü söylüyor acı acı. Kurtlar sofrasıdır onu hançerleyen. Düşmüş kadınların ezik yaşamında yüreği pelteleşiyor. Aynalı çarşılarda, kapalı çarşılarda, düşsel gözlerle dolaştırıyor köylü ruhunu. Sonunda varıyor Üniversiteye. Ne görsün, okunanların yaşamla bağıntısı yok. Hepsi bir göstermelik uğruna. İşte o zaman, bilimin güçsüzlüğü, sapmışlığı önünde yığılıp kalmak üzeredir Başaran:

İşte aydınlar, saksı bitkileri.

Babıalide serinliyor yüreği biraz:

Hışırdasın düşüncenin ekini diye ünleyiveriyor. Ama yine de kocakent şaşırmıştır, kendini aramaktadır.

Havasında bu kentin bir boşalmışlık.

Bir tükenmişlik insanların da.

Bekâr odalarındaki yaşama dalmak burkuntusu, işci ellerin kahrı, ozanı Anadolu yakasına atıyor. Kurtuluşu aramaktadır.

Sen yüzyıllardır öğütülen halk varlığından yaratılmışsın kocademesine getiriyor sonunda.

Kitabın ikinci bölümünde ASKLEPION adlı uzun şiir yer almış. Bergama harabelerini veriyor bu şiirde. Efesi yaşadım bu şiiri okurken. Geçen yıl Efesin eski çağdan beri yakata kalmış yapıtlarını gèzmiştim. Zamana kafa tutar bu güzel yapıtlardan çıkarken, gözüme ilişen levha şuydu: Hasırdan bir baraka önüne serilmiş yırtık mintanlı bir köylü,yün eğiren bir kadın, küp karınlı, saz benizli bir yavrucuk. Eski çağın dev kalıntıları ile, füze çağında bizim bizim görüntümüz bir hançer olup yüreğime işlemişti. Başaran da, bu şiirde aynı temi işlemiş.

Gerçeklerimizi, bıçak keskinliğinde vermek bakımından ve sanat yönünden başarılı olan Kocakent için başaranı kutlular, eseri okuyuculara salık veririm.

Gerçeğe Kilit

(Baftarafı I de)

sokağa çıkamaz. Herşeyi göze alıp çıkmaya kalksa, ayıplarlar, taşa tutarlar. Gerçeklerimiz çıplak gezdiği, özgür olduğu gün: ayıplarımız silinecek, kusurlarımız kazınacaktır. Çıplaklık insanı temizliğe zorlar. Gerçeğe kızılmaz.

Kilit gerçeği susturabilecek, tekzip, sansür ortadan kaldırılabilecek mi sanmam. Gerçeğe vurulmak istenilen kilitler: Nasreddin Hoca'nın yele karşı vurduğu kilit gibidir. Vuruldukça güldürür. Gerçek görünmesini bilir.

ÖĞRETMEN OKULLARININ DURUMU

(Baştarafı 2 de)

da, bu memlekete hizmet ediyorlar. Şimdikiler soluğu kahvede alıyor. Enstitülerin yetiştirdiği tanınmışlardan Mahmut Makal, Talip Apaydın, Fakir Baykurt, Başaran'dan sonra Musa Okay'lar Mustafa Alımcılar var yığınla. Ya öğretmen okullarından çıkanlar : Bunlar raslantı.

Bu günkü durumlarıyla öğretmen okulları çıkmaz da olan faydasız kurumlardır. Düzeltmek ilgililere düşer.

Hoşçakalın!..

ÇALTI : Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni Oğuz Koyutürk

Sayı 39 Yönetim yeri : Cumhuriyet Alanı

Fiatı: 25 krş SAMSUN

Dizgi ve Baskı: Vatan Matbaası BAFRA